

Dosarul nr.2r-655/2020

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. A.Ciubotaru)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A.Panov, I.Țurcan, L.Pruteanu)

DECIZIE

23 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinând recursul declarat de Liudmila Ghețiu,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Meleșco Victor
împotriva executorului judecătoresc Ghețiu Liudmila cu privire la încasarea
sumei și a cheltuielilor de judecată,
împotriva încheierii din 13 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 07 octombrie 2019 Meleșco Victor a depus cerere de chemare în judecată împotriva executorului judecătoresc Ghețiu Liudmila cu privire la încasarea sumei.

Prin hotărârea din 05 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a admis integral acțiunea. S-a încasat de la Ghețiu Liudmila în beneficiul lui Meleșco Victor suma de 1361,20 de lei cu titlu de cheltuieli nejustificate și suma de 150 de lei taxa de stat.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la data de 22 iulie 2020, prin intermediul poștei electronice, executorul judecătoresc Liudmila Ghețiu a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond.

Prin încheierea din 13 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a restituit ca fiind depusă în afara termenului legal, cererea de apel depusă de executorul judecătoresc Liudmila Ghețiu împotriva hotărârii din 05 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La data de 09 noiembrie 2020 (conform plicului anexat) executorul judecătoresc Liudmila Ghețiu a declarat recurs împotriva încheierii din 13 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea încheierii recurate și restituirea cauzei în instanța de apel pentru judecarea apelului în fond.

În motivarea recursului au indicat că nu este de acord cu încheierea instanței de apel, deoarece concluzia instanței de apel este neîntemeiată, fiind apreciate eronat circumstanțele cauzei.

A menționat că hotărârea din 05 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru i s-a comunicat prin intermediul oficiului poștal la data de 22 iulie 2020. Prin urmare, instanța de apel eronat a apreciat faptele privind data când i-a fost comunicat dispozitivul hotărârii din 05 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Mai mult ca atât, faptul recepționării dispozitivului hotărârii din 05 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru la data de 22 iulie 2020 se confirmă prin avizul de recepție anexat la materialele cauzei.

Consideră recurenta că apelul depus la 22 iulie 2020 a fost declarat cu respectarea termenului legal de 30 de zile de la data publicării/comunicării hotărârii adoptate în ordinea procedurii reduse.

Dispozitivul hotărârii a fost publicat la 25 iunie 2020, apelul nemotivat a fost depus la 22 iulie 2020, cu 3 zile înainte de expirare a termenului de 30 de zile.

În conformitate cu art. 425 CPC, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Conform materialelor cauzei, încheierea privind restituirea cererii de apel, a fost pronunțată de Curtea de Apel Chișinău la 13 octombrie 2020, fiind expediată recurentei pentru cunoștință la 15 octombrie 2020 (f.d.84), însă date de confirmare a încheierii recurate la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, Colegiul constată că recursul înregistrat la 09 noiembrie 2020 a fost declarat în termen.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului și a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Conform art. 10 alin. (1) al Codului de procedură civilă, sancțiunile procedurale sunt urmările nefavorabile, stabilite de normele de drept procedural civil, care survin pentru subiectul obligat în raport procedural în caz de neîndeplinire sau de îndeplinire defectuoasă a unui act de procedură, precum și în caz de exercitare abuzivă a unui drept procedural.

În conformitate cu art. 362 alin. (1) al Codului de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează că, norma citată prevede expres momentul începerii

curgerii termenului de declarare a apelului –data pronunțării dispozitivului hotărârii.

În conformitate cu art. 116 alin. (1), (3) al Codului de procedură civilă, persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță. La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie prezentate documentele respective etc.).

După cum denotă actele dosarului, dispozitivul hotărârii Judecătorei Chișinău (sediul Centru), prin care a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de Meleşco Victor a fost pronunțată la 05 iunie 2020, fără citarea părților în temeiul art. 276²-276⁴ Cod de procedură civilă și a fost expediată în adresa părților la 09 iunie 2020, fapt indicat prin număr de ieșire a scrisorii (f.d.28).

Astfel, termenul de 30 zile, stabilit de art. 362 CPC, a început să curgă din 06 iunie 2020, și care a expirat 06 iulie 2020, întrucât potrivit legii dacă termenul expiră în zile nelucrătoare acesta este prelungit pînă în următoarea zi lucrătoare.

Recurenta Liudmila Ghețiu a depus cerere de apel la 22 iulie 2020 prin intermediul poștei electronice (f.d.31-32), însă nu a solicitat repunerea în termen.

Așadar, după cum a fost reiterat supra, termenul stabilit de lege pentru exercitarea căii de atac (apelul) se calculează exclusiv din momentul pronunțării dispozitivului hotărârii, iar în cazul în care participantul la proces, la caz Liudmila Ghețiu, a omis acest termen, urma să invoce motivele omiterii (comunicarea defectuoasă a actului de procedură, recepționarea cu întârziere a hotărârii etc.) într-o eventuală cerere de repunere în termen și expres să solicite acest fapt.

În același context, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță, de dreptul de a fi audiat (a se vedea, inter alia, *Lebedinski vs. Republica Moldova*, hotărârea din 16 septembrie 2015, § 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că, în proceduri civile, o persoană poate cu greu să conceapă preeminența dreptului fără existența posibilității de acces la instanțele de judecată (a se vedea, *Golder vs. the United Kingdom*, hotărâre din 21 ianuarie 1975; *Z and Others vs. the United Kingdom*, hotărâre din 10 mai 2001; și *Kreuz vs. Poland*, hotărârea din 19 iunie 2001).

Totuși, „dreptul la o instanță” nu este absolut. Acesta poate fi, prin natura sa, supus limitărilor, deoarece dreptul de acces, prin sine, cere reglementare din partea statului. Garantând părților în litigiu un drept efectiv de acces la o instanță care să hotărască asupra „drepturilor și obligațiilor lor cu caracter civil”, articolul 6 § 1 acordă statului dreptul de a alege liber mijloacele care să fie utilizate în acest scop.

În acest sens, Curtea Europeană a statuat că restricția impusă accesului la o instanță judecătorească sau un tribunal nu va fi compatibilă cu articolul 6 §1,

decât dacă aceasta urmărește un scop legitim și există o proporționalitate rezonabilă între mijloacele folosite și scopul legitim urmărit (a se vedea, *Tinnelly & Sons Ltd and Others și McElduff and Others vs. the United Kingdom*, hotărârea din 10 iulie 1998).

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție atestă că, soluția emisă de către instanța de apel este una întemeiată legal și în corespundere cu circumstanțele cauzei, or argumentele și probele invocate în susținerea cererii de recurs sunt contrare legislației procesuale și lipsite de relevanță.

Sub acest aspect, Colegiul consideră necesar de a reitera prevederile art. 56 alin. (3) al Codului de procedură civilă, potrivit căruia, participanții la proces sunt obligați să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. În cazul abuzului de aceste drepturi sau al nerespectării obligațiilor procedurale, se aplică sancțiunile prevăzute de legislația procedurală civilă.

În situația de fapt, contrară cadrului legal relatat, în corespundere cu prevederile art. 10 alin. (1) al Codului de procedură civilă, recurenta Liudmila Ghețiu, va suporta consecințele nefavorabile, adică, sancțiunile procedurale stabilite de normele de drept procedural civil, care survin pentru subiectul obligat în raport procedural, în caz de neîndeplinire sau de îndeplinire defectuoasă a unui act de procedură, precum și în caz de exercitare abuzivă a unui drept procedural.

În acest context, instanța de recurs consideră că la caz, soluția instanței de apel este compatibilă cu respectarea garanțiilor unui proces echitabil, în sensul art. 6 CEDO, având în vedere că prelungirea nejustificată a termenului pentru exercitarea apelului, ar împiedica rămânerea irevocabilă, ca urmare a expirării termenului de atac, a hotărârii judecătorești emise în instanța de fond și ar leza, în acest mod principiul securității raporturilor juridice.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO (cauza *Popov 2 vs. Moldova*, hotărâre din 06 decembrie 2005, cauza *Melnic vs. Moldova*, hotărâre din 14 noiembrie 2006), Curtea a constatat că, prin neprezentarea motivelor de repunere în termenul de prescripție constituie o violare a art. 6 § 1.

Jurisprudența CtEDO reiterează obligația părții de a lua măsurile necesare pentru protecția drepturilor sale de acces la justiție, inclusiv prin manifestarea diligenței în exercitarea drepturilor sale procedurale și a interesului față de soarta dosarului vizat (cauza *van Harn vs. Germania*, hotărâre din 11 septembrie 2007, cauza *Pîrnău ș.a. vs. Republica Moldova*, hotărâre din 31 ianuarie 2012 și cauza *SA Universul vs. Republica Moldova*, hotărâre din 10 iulie 2012).

Concluzionând cele expuse, Colegiul ajunge la concluzia că cererea de recurs împotriva încheierii din 13 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, urmează a fi respinsă cu menținerea încheierii instanței de apel.

Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 427 lit. a), art. 428 ale Codului de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se respinge recursul declarat de către Liudmila Ghețiu.

Se menține încheierea din 13 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Meleşco Victor împotriva executorului judecătoresc Ghețiu Liudmila cu privire la încasarea sumei și a cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Dumitru Mardari

Judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru